

Ну що тобі, панно...

Маріанна Кіяновська

Ну що тобі, панно, чого тобі плачеться, га?
Іронія долі у білих своїх рукавичках
Лоскоче минуле. І лащить песик-нудьга
До чорної маски, що панні затьмарює личко.
У нижньому кутику щічки — гримаска жалю.
Бракує монокля, щоб панну розгледіти краще.
Я панні сказав би, я панну шалено люблю,
Та слово "люблю" — ненадійне якесь, непутяще.
То що тобі, панно? Чи десь забажав веремій
Твій песик лукавий, твій песик безумний і хтивий?
Я, панно, пропасний, пропащий і, радше, не свій...
Я, панно, самотній і, радше, не дуже щасливий...
То що ж, моя панно, чого тобі дати у борг?
— Кохання, чи грошей, чи вічності, чи мармеладу?
Часами не знаєш, чи добре відбудеться торг...
Та що те знаття, ліпше кицьку візьми на розраду.
Я буду тобі поцілунки складати до ніг,
Бо що тобі, панно, до неба, хіба тобі треба
Тривання, чекання? — Тобі аби хтів, аби міг
Панич — не убогий, не підлий — впадати до тебе...